

Τα λουλούδια της ελπίδας

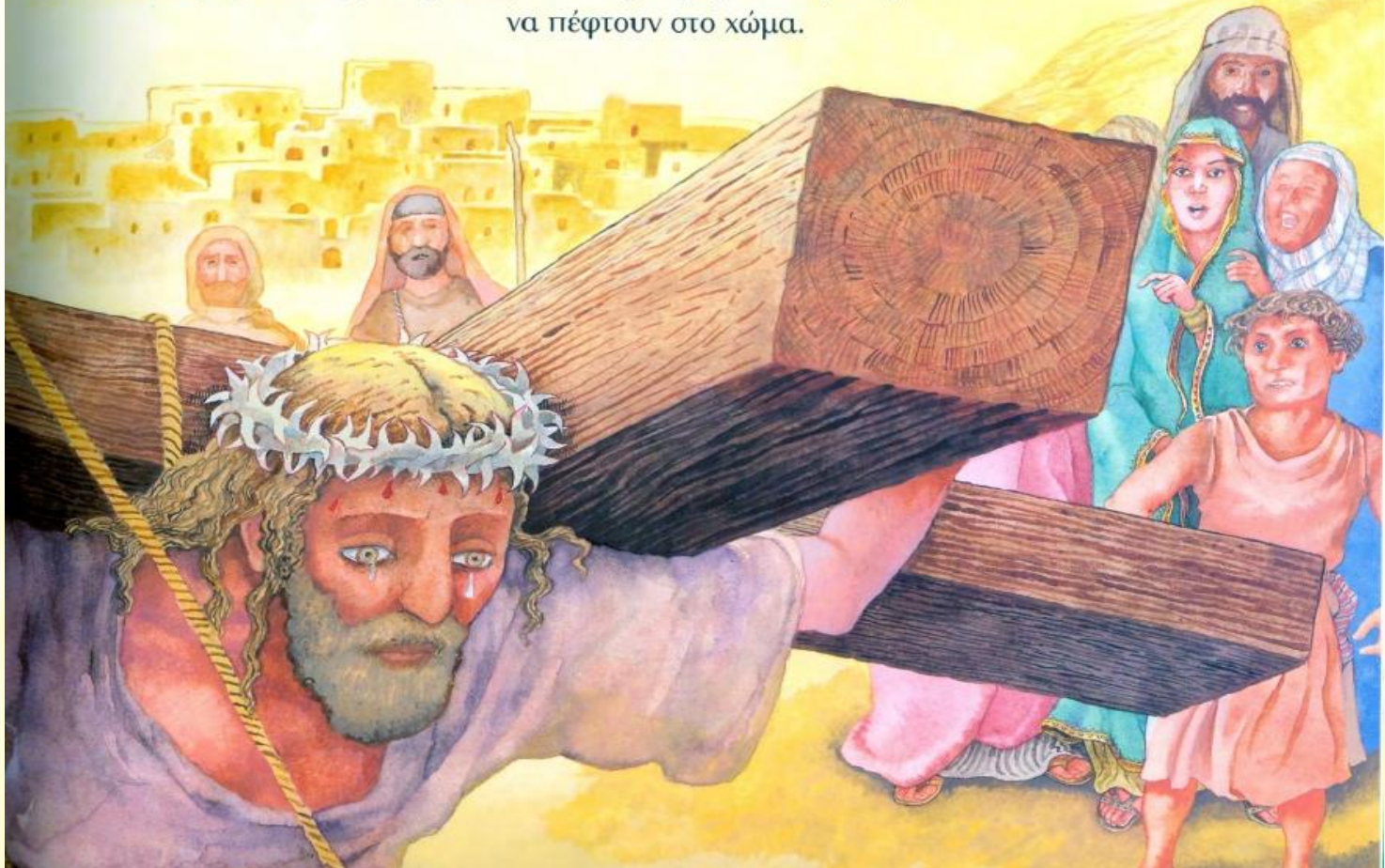
Ο Χριστός ανέβαινε με δυσκολία το στενό μονοπάτι του Γολγοθά. Ο σταυρός που κουβαλούσε ήταν τόσο βαρύς! Κόντευε να του πέσει από τα χέρια. Γύρω του άνθρωποι φώναζαν, γελούσαν, κορόιδευαν. Όμως, Εκείνος δεν τους κρατούσε καμία κακία. «Δεν ξέρουν τι κάνουν. Συγχώρεσέ τους, Θεέ μου, Σε παρακαλώ» προσευχήθηκε στον ουράνιο Πατέρα Του.

Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό Του. Συνέχισε να προχωράει. Το ήξερε πως δεν έπρεπε να λυγίσει. Το ήξερε πως έπρεπε

να τελειώσει την αποστολή Του. Το ήξερε πως έπρεπε να θυσιάσει για να σώσει τους ανθρώπους, να τους κάνει να καταλάβουν τι σημαίνει αγάπη, να τους βοηθήσει να ζήσουν ευτυχισμένοι. Κάποιος όρμησε δίπλα του από το πλήθος και του έμπηξε πιο βαθιά το ακάνθινο στεφάνι που του είχαν φορέσει στο κεφάλι. Το στεφάνι έσχισε το δέρμα Του. Τα μυτερά αγκάδια χώθηκαν βαθιά στο μέτωπό Του. Αίμα άρχισε να κυλάει σταγόνα σταγόνα από τις τρύπες που άνοιξαν τα αγκάδια. Εκείνος και πάλι δεν είπε τίποτα. Δεν παραπονέθηκε. Μόνο βόγκησε λιγάκι.

Οι σταγόνες αίμα συνέχισαν να κυλάνε. Σχημάτισαν ρυάκι στο μέτωπό Του κι έτσι όπως ήταν σκυμμένος, κουβαλώντας το βαρύ σταυρό, άρχισαν να πέφτουν στο χώμα.

Όταν η πρώτη σταγόνα έπεσε κάτω, το χώμα λες και ζωντάνεψε. Ρούφηξε διψασμένο τη σταγόνα κι αμέσως από μέσα του φύτρωσε ένα μικρό λουλουδάκι. Το λουλουδάκι ίσιωσε το κορμάκι του και άνοιξε τα πέταλά του. Ήταν κατακόκινο, ίδιο χρώμα με το αίμα του Χριστού, και ο μίσχος του είχε το σχήμα του σταυρού. Τα πέταλά του ήταν τόσο τρυφερά, τόσο εύδραυστα, σαν την καρδιά Εκείνου που κουβαλούσε το σταυρό.

Οι σταγόνες αίμα συνέχισαν να πέφτουν στο χώμα, το χώμα συνέχισε να τις ρουφάει διψασμένο και τα κατακόκινα λουλουδάκια συνέχισαν να φυτρώνουν ένα ένα. Καμία σταγόνα αίμα δεν πήγε χαμένη. Η κατάξερη ανηφόρα του Γολγοθά γέμισε κόκκινα λουλούδια. Κάποια στιγμή τα θολωμένα, πονεμένα μάτια του Χριστού είδαν ένα από τα κόκκινα λουλουδάκια. Μεσ στο βαθύ του πόνο, χαμογέλασε. Αμέσως το λουλουδάκι άστραψε από ομορφιά και καμάρι. «Αχ, ας ήταν ο κόσμος ολόκληρος τόσο τρυφερός, τόσο αδώς σαν αυτές τις παπαρούνες!» σκέφτηκε ο Χριστός. Ξαφνικά, άλλος ένας άνθρωπος ξεχώρισε από το πλήθος κι έτρεξε κοντά του.

— Δώσε μου να κρατήσω λιγάκι το σταυρό σου, να σε ξεκουράσω, του είπε.

Ο Χριστός τον ευχαρίστησε, του έδωσε το σταυρό και συνέχισε να ανεβαίνει το Γολγοθά του. Δεν έσκυβε τώρα, κοιτούσε ίσια μπροστά. Και χαμογελούσε.

«Δε θα δυσιαστώ άδικα» σκέφτηκε. «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου. Υπάρχει ελπίδα!»

Και ήταν εκείνη η νύχτα η πιο πονεμένη στην ιστορία του κόσμου. Ακόμη κι όταν ο Χριστός πήγε να συναντήσει τον Πατέρα Του, ακόμη κι όταν όλα σκοτείνιασαν, ακόμη κι όταν αστραπές και βροντές έκαναν τη νύχτα μέρα, τα μικρά λουλουδάκια με τα κατακόκκινα, εύδραυστα πέταλα δεν έπαδαν τίποτα. Ο αέρας και η βροχή έμοιαζαν να τα σέβονται, τους φέρονταν τρυφερά.

Κι από τότε, αυτά τα λουλούδια φυτρώνουν κάθε χρόνο το Πάσχα και μας θυμίζουν τη δυσία του Χριστού, την προσφορά Του στους ανθρώπους, την ίδια την αγάπη. Είναι οι μικρές, κατακόκκινες, τρυφερές, λεπτειλίπτες παπαρούνες. Είναι τα λουλούδια της ελπίδας!

1 Το βάζο θα γεμίσω
με λουλούδια
μοσχοβολιστά
το σπίτι να στολίσω
Θα αρέσουν στα παιδιά.

2 Όμορφη ανθοδέσμη με αγριολούλουδα
μοσχοβολιστά
Έφτιαξα για να τη δώσω στη μαμά

1

Βάζο γεμάτο κόκκινες
παπαρούνες
Με τις όμορφες μουσούνες
Άνοιξη ήρθε διαλαλούν
Στα λιβάδια μας καλούν

2

Βάζο γεμάτο αγρού
αρώματα
Βάζο γεμάτο χρώματα
Αγκαλιασμένα
λουλουδάκια
που μαζεύουν τα παιδάκια

1

Γέρνουν το κεφαλάκι τους
δειλά δειλά στον ήλιο
Χορεύουν με τον άνεμο
Ψάχνουν για έναν φίλο

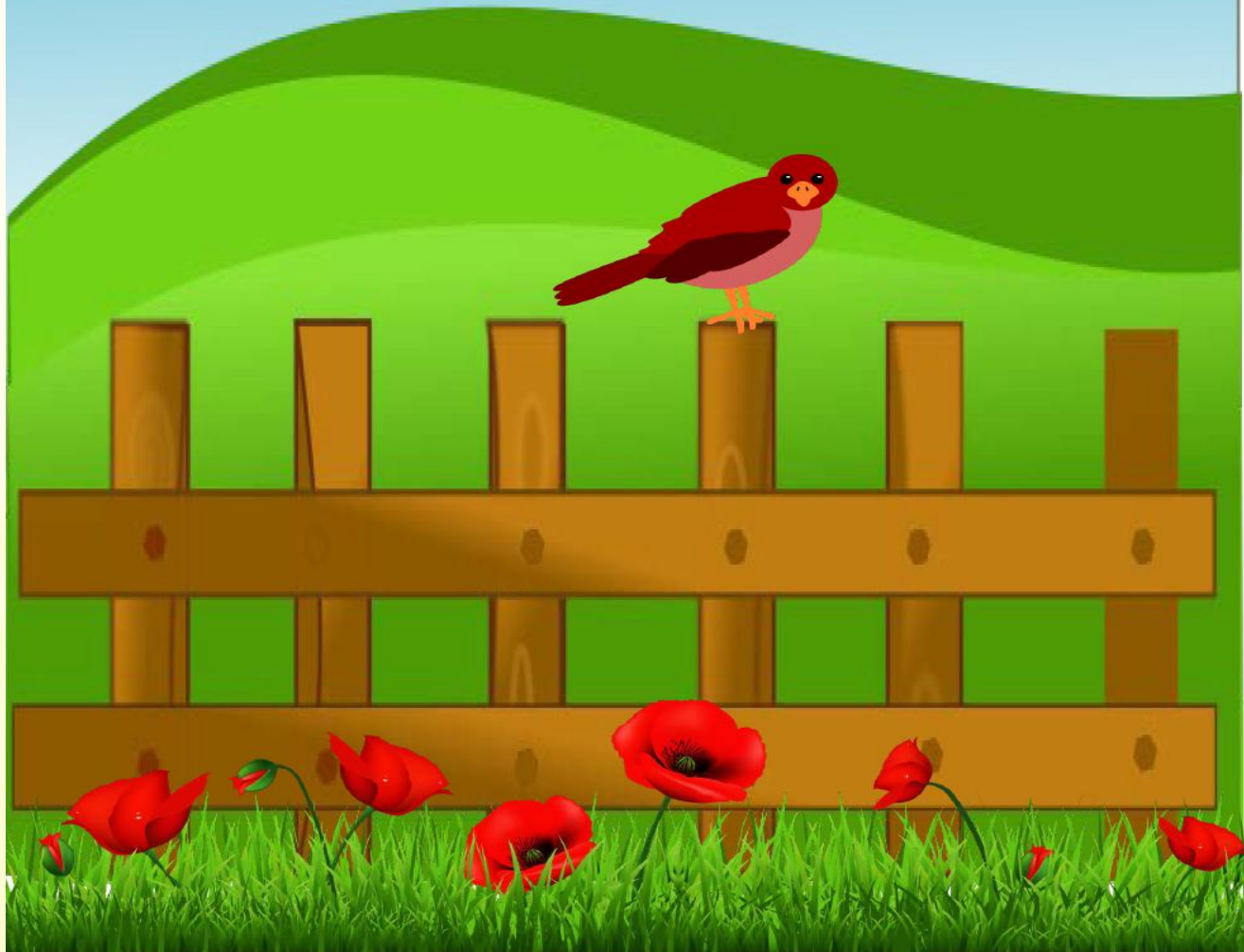

2

Παρέα με τις πασχαλιές
του Πάσχα λουλουδάκια
Φέρνουν ωραίες μυρωδιές
Αρέσουν στα παιδάκια.

Ζωγραφίζω τις παπαρούνες που φύτεψαν στο λόφο του Γολγοθά από το αίμα του Χριστού

© ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΪΜΗΣ ΚΑΙ Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Ο κοκκινολαίμης και η παπαρούνα

Σε ένα περιβόλι με πολύχρωμα λουλούδια -μαργαρίτες, γαρίφαλα και τριαντάφυλλα- με δέντρα και πουλιά λογής λογής, ζούσε και ένα μικρό πουλί που κανένas δεν το καταδεχότανε γιατί δεν είχε ομορφιά και μελωδική φωνή.

Μια μέρα ήταν πολύ λυπημένο. Κάθισε στο φράκτη του περιβολιού και σκεφτόταν.

- Τι κρίμα... Όλα σε τούτο το περιβόλι είναι όμορφα. Μόνο... μόνο που δεν έχουν καλοσύνη. Γιατί δε με θέλουν τ' άλλα πουλιά; Τι φταίω που δεν έχω καλή φωνή;

Ξαφνικά κάποιον άκουσε να του λέει.

- Τι έχεις, καλέ μου φίλε και κάθεσαι έτσι στεναχωρημένος; Τι σκέφτεσαι;
- Ποιος... ποιος μου μιλάει;
- Εγώ η άσπρη παπαρούνα. Είμαι φυτρωμένη έξω από το φράκτη.
- Η παπαρούνα;
- Ναι! Τι είναι αυτό, φτερωτέ μου φίλε, που σε κάνει τόσο δυστυχισμένο;
- Αχ, ταπεινή μου παπαρούνα! Τι να σου πω! Να! Κανείς δε με θέλει. Κανείς! Δεν είμαι όμορφο πουλί και δεν έχω ωραία φωνή, είπε κλαίγοντας.
- Σσσ... μην κλαις. Μη στεναχωριέσαι, φίλε μου. Και εμένα δε με καταδεχόταν κανένα λουλούδι. Προσπάθησα να γίνω με όλα φίλη. Κανένα όμως, ούτε καν με πρόσεχε. Κανένα τους. Τι λες; Θέλεις να γίνουμε φίλοι;
- Εμείς οι δυο;
- Ναι.
- Το θέλω πολύ!

Από εκείνη την ημέρα το μικρό πουλί και η άσπρη παπαρούνα έγιναν αχώριστοι φίλοι.

Μια μέρα εκεί που το μικρό πουλί καθότανε και κουβέντιαζε με την άσπρη παπαρούνα πρόσεξε πως ξαφνικά ο ουρανός γέμισε μαύρα σύννεφα. Από το βάθος του δρόμου ακούστηκε ένας παράξενος θόρυβος και πολύς κόσμος φάνηκε να έρχεται αναστατωμένος φωνάζοντας. Ο κόσμος πλησίαζε προς το μέρος του φράκτη. Ανάμεσα τους ήτανε ένας που στους ώμους του έσερνε ένα πολύ βαρύ σταυρό. Στο κεφάλι του είχε ένα στεφάνι φτιαγμένο από αγκάθια.

-Πουλάκι, καλέ μου φίλε, τι να έχει κάνει άραγε αυτός ο άνθρωπος και του φέρονται έτσι άσχημα. Με τόση κακία;

- Δεν ξέρω. Και φαίνεται τόσο καλός. Τι γλυκό πρόσωπο που έχει!

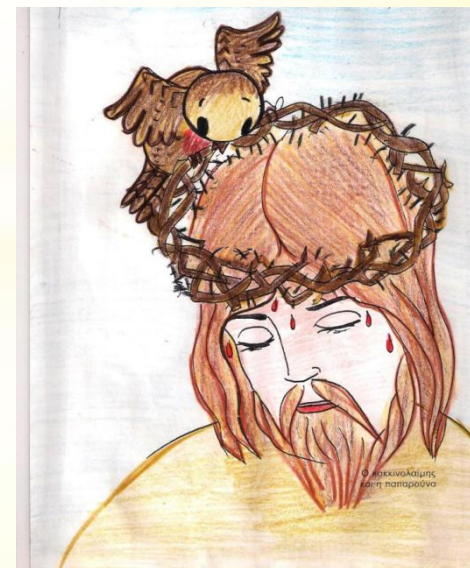
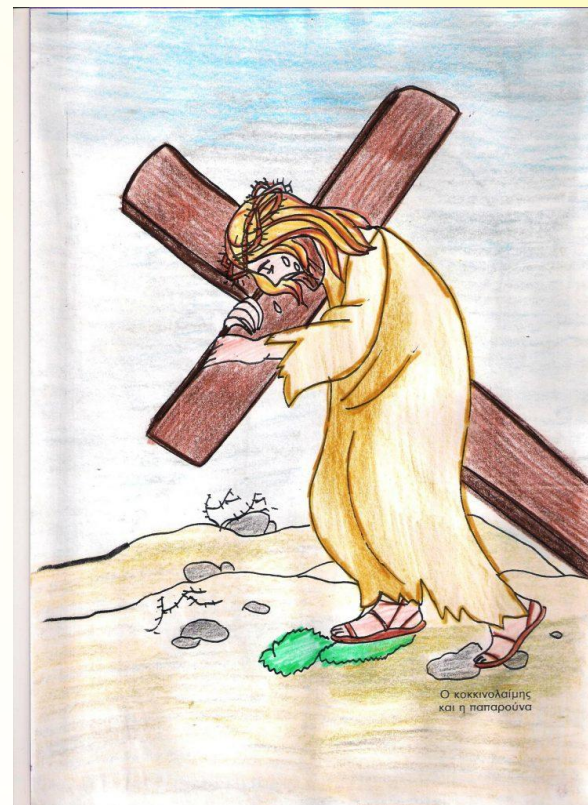
- Πώς λυπάμαι!

- Είδες λοιπόν καλέ μου φίλε ότι δεν είμαστε μόνο εμείς τόσο βασανισμένοι; Βλέπεις πως και άλλοι υποφέρουν;

Το πουλί δεν απάντησε. Φτερούγισε και έφυγε βιαστικό.

Ο Χριστός - γιατί αυτός ήτανε ο άνθρωπος που κουβαλούσε το σταυρό-πέρασε πονεμένος και κατακουρασμένος σέρνοντας τα πόδια του δίπλα από την παπαρούνα. Εκείνη τη στιγμή μια σταγόνα αίμα από το μέτωπο του χριστού έσταξε και τότε η παπαρούνα άνοιξε με μεγάλη ευλάβεια τα πέταλά της και τα έκλεισε πάλι, κλείνοντας μέσα το αίμα του Χριστού. Και τι θαύμα! Σιγά σιγά η παπαρούνα από άσπρη έγινε κόκκινη, κατακόκκινη.

Αλλά τι απόγινε το πουλάκι; Λυπημένο για ότι έβλεπε, πετούσε δίπλα από το Χριστό κι έσερνε τ' αγκάθια που τσιμπούσαν το μέτωπο του Χριστού. Αλίμονο όμως, τίποτε δεν μπορούσε να κάνει. Το στεφάνι ήτανε πολύ μεγάλο και βαρύ κι αυτό τόσο μικρό.

Πληγωμένο και ματωμένο το μικρό πουλί συνέχισε να προσπαθεί. Ανέβηκε μαζί με το Χριστό το δρόμο του Γολγοθά. Παρακολούθησε τη Σταύρωση και έκανε ότι μπορούσε για να λιγοστέψει τον πόνο του Χριστού. Και ύστερα...

Κατακουρασμένο και πολύ στεναχωρημένο το μικρό πουλί πήρε το δρόμο του γυρισμού. Πήγε στο περιβόλι να βρει την παπαρούνα, τη μικρή του φίλη. Μα σαν έφτασε εκεί, τι παράξενο. Όλα τα πουλιά το κοίταζαν με θαυμασμό και όλοι ήθελαν να γίνουν φίλοι του. Όλα θαύμαζαν το ωραίο κόκκινο χρώμα του λαιμού του. Κανένα δεν μπορούσε να φανταστεί ότι κοκκίνισαν έτσι τα φτερά του επειδή προσπάθησε να βγάλει το ακάνθινο στεφάνι από το κεφάλι του Χριστού.

Το πουλί δεν άκουσε κανένα. Πέταξε και πήγε στο φράκτη για να βρει την άσπρη παπαρούνα. Όμως στη θέση της ήταν μια άλλη παπαρούνα. Ωραία, κόκκινη και γυαλιστερή. Λυπημένο κάθισε το πουλί στο φράκτη. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε μια λεπτή ευγενική φωνούλα να βγαίνει από την κατακόκκινη παπαρούνα. Αναγνώρισε αμέσως τη φίλη του και η χαρά του ήταν πολύ μεγάλη.

Η παπαρούνα διηγήθηκε στο πουλί τι της είχε συμβεί κι όταν τελείωσε είπε και αυτό τη δική του ιστορία. Από τότε, το πουλί αυτό, τα παιδιά και τα εγγόνια του λέγονται κοκκινολαιμίδες και η παπαρούνα όπως κι όλες οι άλλες παπαρούνες έγιναν κόκκινες σαν το αίμα του Χριστού.

